

Τὸ χειμερινὸν ἀνάκτορον

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ¹

Ἄλλὰ σημαίνει ἤδη ἡ ἐνάτη καὶ ἀνοίγονται αἱ θύραι τῶν ἰδιαιτέρων αὐτοκρατορικῶν δωματίων. Ἀμέσως ἐπικρατεῖ σιγὴ θανάτου, τὴν ὁποίαν διακόπτει τὸ ἄκουσμα: «Ὁ αὐτοκράτωρ!» Ὁ Τζάρος προβαίνει ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας του, κατὰ τὴν τάξιν τὴν ὁποίαν ὀρίζει εἰς ἕκαστον ὁ βαθμὸς τῆς συγγενείας. Ὁ θέλων νὰ μαντεύσῃ τὸ μυστικὸν τοῦ Ῥωστικοῦ κράτους πρέπει νὰ στρέψῃ τὴν ῥάχιν εἰς τὴν θύραν διὰ τῆς ὁποίας εἰσέρχεται ὁ δυνάστης, καὶ νὰ θεωρήσῃ τὴν εἴσοδον αὐτοῦ κατ' ἀντανάκλασιν ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τῶν ὑπηκόων του. Πάντων τὰ πρόσωπα περιβάλλονται αὐτοστιγμει τὴν αὐτὴν ἔκφρασιν σοβαρᾶς κατανύξεως, καὶ πάντων τῶν τε ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν ὀρθοκαλμοῦς, ζητοῦντας τὸ βλέμμα τοῦ κυρίου των. Τὸ θέαμα τοῦτο δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν ἐμφάνισιν ἐπὶ τῶν ὀρέων τῶν πρώτων ἀκτίων τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Οὐδεμίᾳ τῶ ὄντι ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ στραφῇ τις πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ ἴδῃ ὅτι ἀνέτειλε, ἀφοῦ σαφῶς ἀγγέλλει τὴν ἀνατολὴν του ἡ φωτεινὴ ἀνταύγεια τῶν ἀντικρῶ κορυφῶν. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν ἀσφάλειαν δύναται τις παρατηρῶν τὰ πρόσωπα τῶν αὐλικῶν νῆ εἶπῃ: «Ὁ αὐτοκράτωρ θὰ ἔλθῃ, ὁ αὐτοκράτωρ ἔρχεται, ὁ αὐτοκράτωρ ἦλθεν». Ἡ ἔλευσις του τῶ ὄντι εἶναι ἀληθὴς ἀνατολὴ ἡλίου, εὐδοκοῦντος νὰ μεταδώσῃ εἰς πάντα τὰ πλάσματα θάλπος καὶ ζῶην.

Ἄλλ' ἤδη ἀκούονται τὰ πρώτα κρούσματα τῆς Πολωνέζας. Ὁ αὐλάρχης καὶ ἡ μεγάλη κυρία προπορεύονται, φέροντες εἰς τὴν ῥάχιν των τὸ βάρος δύο σχεδὸν αἰώνων. Ὁ αὐτοκράτωρ χειραγωγεῖ μίαν ἐκ τῶν μεγάλων δουκισῶν, τὴν δὲ αὐτοκράτειραν ὁ ὀρισθεὶς ἀντιπρόσωπος ξένου κράτους. Τὰ ἄλλα ζεύγη ἀκολουθοῦσι τούτους εἰς τὸν γῦρον τῆς αἰθούσας. Τὴν ὑποχρεωτικὴν ταύτην παρέλασιν διαδέχονται οἱ στρόβιλοι καὶ οἱ ἀντίχοροι. Ἡ ζωηρό-

της ὁμῶς ἀρχίζει μετὰ τὴν Μαζοῦρκαν, τὸν κατ' ἐξοχὴν ἐθνικὸν καὶ ἀρειμάνιον χορόν. Ὁ χορευτὴς κτυπᾷ τὸν ῥυθμὸν διὰ τοῦ φέροντος ἠχηροῦς πτεροιστήρας ὑποδήματος, ἀρπάζει τὴν χορεύτριαν εἰς τὰς ἀγκάλας του ὡς τρέμουσαν περιστεράν, διέρχεται ὅλην τὴν αἰθούσαν διὰ τριῶν πηδημάτων, καταθέτει τὴν ἀρπαγείσαν εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν καὶ γονατίζει τότε πρὸ αὐτῆς. Ὁ μεθυστικὸς οὗτος χορὸς εἰκονίζει ζωηρῶς τὴν βιαιότητα τῶν ἀρχαίων ἠθῶν, τὴν τόλμην τοῦ ἀρπαγῆος καὶ τὴν λατρείαν τοῦ ἔραστοῦ.

Οἱ μικροὶ χοροὶ, οἱ λεγόμενοι τῶν Φοινίκων, εἶναι ἴσως πολυτελέστεροι. Ὁ θέλων νὰ γνωρίσῃ τί ἦτο ὁ παλαιὸς κόσμος πρέπει νὰ σπεύσῃ νὰ παρευρεθῇ εἰς τοιοῦτον χορόν, πρὸς τὸν ὁποῖον οὐδὲν ὑπάρχει ἄξιον συγκρίσεως εἰς τὰς αὐλικὰς πανηγύρεις τῶν ἄλλων τόπων. Ἄμα σημάνη ἡ μία μετὰ τὰ μεσάνυκτα, ἀνοίγει ὁ αὐλάρχης τὴν θύραν μακροῦ διαδρόμου μεταβληθέντος εἰς κήπον τῶν τροπικῶν. Παρὰ τὰ κιβώτια τὰ περιέχοντα τοὺς φοινίκας, τὰς μυρσίνας, τὰς ἀνθισμένας καμελίαις καὶ τὰ ἄλλα μεσημβρινὰ φυτὰ, τοποθετοῦνται μικρὰ τράπεζαι, ὅπου δειπνοῦσιν ἀνὰ δύο ἢ τρεῖς οἱ πεντακόσιοι περίπου κλητοί. Εἰς τὰς παρόδους τοῦ ἀφρικανικοῦ τούτου δάσους, τοῦ μετακομισθέντος τὸ πρῶτ' δι' ἐλκίθρων ἐκ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θερμοκηπίου, κἀθηνται ἢ περιφέρονται οἱ λαμπροστόλιστοι αὐτοκρατορικοὶ ξένοι, τοὺς ὁποίους ἐπεριγράψαμεν ἀνωτέρω. Ὑπὸ τοὺς ἀειπρασίνοὺς ἐκείνους θόλους ὅλα συντρέχουσι πρὸς θάμβωσιν τοῦ ὀφθαλμοῦ τὰ ἄνθη τῶν δένδρων καὶ τῶν γυναικῶν, τὰ ζωηρὰ χρώματα καὶ αἱ διαθλάσεις τοῦ φωτός εἰς τὰς σισύρας καὶ τὰς περικεφαλαίας, εἰς τὰ χρυσώματα τῶν αὐλικῶν στολῶν, τὸν χάλυθα τῶν ξιφῶν καὶ τῶν θωράκων, τὰ παράσημα καὶ τοὺς ἀδάμαντας τῶν περιδεραιῶν. Πασίγνωστον δὲ εἶναι ὅτι οὐδαμοῦ ὑπάρχουσιν ὅσα εἰς τὴν Ῥωσσίαν παράσημα καὶ διαχμάντια. Ὁ ταῦτα θεωρῶν ἐκπλήσσειται πρὸ πάντων ἐκ τῆς ἀντιθέσεως τῆς τοσαύτης τρυφῆς καὶ πολυτελείας πρὸς τοῦ κλίματος τὴν ἀσπλαγγνίαν, οὐδὲν ἄλλο εὐρίσκων κατόρθωμα ἄξιον νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν ἰδρυσιν τοιαύτης μεγαλοπόλεως τόσον πλησίον τοῦ πόλου. Αἱ περὶ αὐτὸν γυμνοτράχηλοι